

การใช้ภาษาใน “ห้องสนทนา” Language Use in “Chatroom”

ชัชวดี ศรลัมพ์
Chatchawadee Saralamba

บทคัดย่อ

การใช้ภาษาใน “ห้องสนทนา” ทางอินเทอร์เน็ต สัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงสองประการ ประการแรก เป็นการเปลี่ยนจากการสนทนาจริงเป็นการเขียนโดยผ่านทางคอมพิวเตอร์ ประการที่สอง เป็นการใช้ภาษาระดับข้อความที่มีลักษณะของการโต้ตอบกันไปมาระหว่างคู่สนทนา การใช้ภาษาในห้องสนทนาถูกกำหนดด้วยปัจจัยทางอินเทอร์เน็ต ที่ส่งผลให้มีลักษณะของการพูดด้วยการเขียน ซึ่งมีลักษณะเฉพาะและกำลังขยายวงกว้างขึ้นอย่างรวดเร็ว

Abstract

Language use in chatrooms involves two new paradigm shifts. First, there is a shift from speaking to writing by computerization. A second paradigm shift is taking place around the notion of “discourse”, a dialogue. Within the Internet interactive environment, there are further developments taking place. In other words, the Internet has already produced its own set of “text-talk” genres and practices. Its universe of discourse is rapidly diversifying.

ความนำ

การติดต่อสื่อสารกันในโลกปัจจุบันอาศัยคอมพิวเตอร์ช่วยในการติดต่ออย่างมาก เรามีการติดต่อกันโดยผ่านอินเทอร์เน็ต ซึ่งต้องใช้ระบบเครือข่าย (Network System) เป็นการนำคอมพิวเตอร์หลายๆ เครื่องมาเชื่อมต่อเข้าด้วยกัน ทำให้สามารถใช้ไฟล์หรืออุปกรณ์ต่างๆ ร่วมกัน ถ้าเชื่อมต่อกันใกล้ๆ ในพื้นที่เดียวกันเรียกว่า LAN (Local Area Network)

ในบรรดาเครือข่ายต่างๆ ของโลก เครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Internet) นับว่าเป็นเครือข่ายที่ใหญ่ที่สุด เนื่องจากมีคอมพิวเตอร์หลายสิบล้านเครื่องจากทุกประเทศทั่วโลกเชื่อมต่อเข้ากับเครือข่ายนี้ อินเทอร์เน็ต (Internet) คือเครือข่ายคอมพิวเตอร์รูปแบบหนึ่ง แต่เนื่องจากมีขนาดใหญ่ มีผู้

ใช้งานหลายสิบล้านคนกระจายไปทั่วโลก จึงมีข้อมูลมหาศาลแลกเปลี่ยนกันในเครือข่าย เครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้รับการสร้างขึ้นมาจากกระทรวงกลาโหมของสหรัฐอเมริกา เมื่อปี 2512 โดยในขณะนั้นยังมีชื่อเครือข่ายว่า อาร์ปาเน็ต (ARPAnet) การสร้างอาร์ปาเน็ตนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่สามารถทนทานต่อความเสียหาย ในกรณีที่มีสายสื่อสารระหว่างคอมพิวเตอร์จุดใดจุดหนึ่งเสียหาย ก็ยังสามารถใช้งานเครือข่ายต่อไปได้ โดยระบบจะสามารถเลือกเส้นทางอื่นในการสื่อสารได้ด้วยตนเอง

อินเทอร์เน็ตในปัจจุบันได้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วในอัตราเกือบสองเท่า เนื่องจากข้อมูลในอินเทอร์เน็ตมีประโยชน์ต่อผู้คนเป็นอย่างมาก และที่สำคัญคือข้อมูลเหล่านั้นถูกแสดงไว้อย่างสวยงามและง่ายต่อการค้นหาด้วยระบบที่เราเรียกว่า WWW (World Wide Web) นอกจากนั้น ยังมีบริการต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้อินเทอร์เน็ต เช่น บริการข่าวสารผ่านทางหน้าเว็บเพจ (Web page), บริการไฟล์ผ่านทางอินเทอร์เน็ต (FTP), บริการไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (Email), การส่งข้อความพูดคุยกับเพื่อนๆ (Chat) ฯลฯ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนา (chatroom) ทางอินเทอร์เน็ต ตามแนวทางของการวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความ (Discourse Analysis) โดยเก็บข้อมูลจากการสนทนาทางเว็บไซต์ www.pantip.com ที่ห้องสนทนาชื่อ "ห้องมหา'ลัย", "ห้องม.ปลาย", "ห้องคุณหนูนอนดึก" และทางเว็บไซต์ www.thaimail.com ที่ห้องสนทนา "ธรรมศาสตร์น่ารัก", "cu_tu" ซึ่งเป็นการสนทนาผ่านทางโปรแกรม ICQ และ Pirch

การพูดคุยในห้องสนทนา (Chatroom)

ในการส่งข้อความพูดคุยกับเพื่อนๆ หรือ Chat นั้น กระทำโดยการใช้โปรแกรม ICQ และ Pirch ซึ่งเป็นที่นิยมกันในหมู่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยระหว่าง 13-25 ปี ผู้ใช้สามารถพิมพ์ข้อความสนทนากับเพื่อนผ่านระบบอินเทอร์เน็ต โดยเลือกคุยกับใครก็ได้ที่มีโปรแกรกดังกล่าวไม่ว่าผู้นั้นจะอยู่ที่ใดและสามารถคุยได้ไม่จำกัดจำนวนคน การสนทนานั้น สามารถสนทนาโดยตรงระหว่างเครื่อง โดยไม่ต้องผ่านเซิร์ฟเวอร์ นอกจากนั้น ยังสามารถฝากข้อความทิ้งไว้และจะมีสัญญาณเตือนเมื่อเข้ามาใช้ในครั้งต่อไป

การสื่อสารด้วยรูปแบบของการพูดคุย (Chat) ทางอินเทอร์เน็ต เป็นการคุยโต้ตอบกันโดยใช้การพิมพ์ข้อความสลับกันไปมาระหว่างผู้ใช้ทั้งสองฝ่าย คือ ผู้สนทนาและผู้ที่ยร่วมสนทนาด้วยการสนทนาแบบนี้ ทำให้ไม่ต้องเสียเวลาส่งข้อความกลับไป-มา และทำให้สามารถมองเห็นลำดับคำพูดในการสนทนาเลื่อนไปมาต่อเนื่องกันไป ประกอบด้วยห้องสนทนา (Chatroom) ต่างๆ ซึ่งมีสองประเภท ประเภทแรกคือสนทนาสามารถสนทนาหรือคุยกันได้ครั้งละหลายคน โดยเลือกสนทนากับใครก็ได้ไม่จำกัด เหมือนการนั่งคุยกันอยู่ในห้องกับคนจำนวนมาก อีกประเภทหนึ่ง เป็นการสนทนาแบบสองคน มีลักษณะเป็นส่วนตัว ผ่านทางโปรแกรมการสนทนาต่างๆ เช่น ICQ และ Pirch การสนทนาประเภทนี้ ไม่มีการขัดจังหวะจากบุคคลอื่น

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นการสนทนาประเภทที่คุยกันสองคนหรือหลายคน ต่างเป็นการสนทนาที่ไม่ต้องมีการพบเห็นหน้ากัน การสนทนาจึงเป็นไปอย่างอิสระ แต่ต้องอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของแต่ละเว็บไซต์ โดยส่วนใหญ่แล้วจะกำหนดให้ใช้ภาษาสุภาพ หากผู้สนทนาพิมพ์คำหยาบลงไปจะถูกตัดออกจากการสนทนาทันที

ภาษาอิเล็กทรอนิกส์ : การศึกษาภาษาระดับข้อความ

นักภาษาศาสตร์สนใจศึกษาภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันทางอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นการส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การคุยกันในห้องสนทนา การตั้งกะตู้ในเว็บบอร์ดต่างๆ ฯลฯ โดยสนใจว่า ลักษณะการใช้ภาษาดังกล่าวนี้อาจมีความคล้ายคลึงหรือแตกต่างไปจากการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ทั้งในรูปแบบของภาษาพูดและภาษาเขียนหรือไม่ อย่างไร

แนวโน้มของการศึกษาภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้นหลังปี 1990 นั้น เป็นการศึกษาวิจัยทางภาษาศาสตร์ที่นำทฤษฎีภาษาศาสตร์แขนงต่างๆ มาใช้ในการศึกษา เช่น การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างลักษณะภาษาระดับข้อความและการติดต่อสื่อสารกันทางอิเล็กทรอนิกส์ (Baym: 1995; Collot & Belmore : 1993; Ferrara, Brunner & Whittemore: 1991) การศึกษาลักษณะทางสังคมกับการใช้ภาษาทางอิเล็กทรอนิกส์ (Eldred & Hawisher: 1995) และการศึกษาลักษณะการจัดการเรียนการสอนภาษาทางอิเล็กทรอนิกส์ในชุมชนต่างระดับ (Harrison & Stephen: 1996; Kaye: 1992)

นอกจากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นนั้น มีงานวิจัยเรื่องหนึ่งที่ศึกษาข้อความอิเล็กทรอนิกส์ตามแนวทางการวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความ หรือ Discourse Analysis ได้แก่ งานของ Davis & Brewer (1997) เขาได้ให้เหตุผลในการศึกษาข้อความอิเล็กทรอนิกส์ด้วยแนวทางการวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความไว้ 2 ประการ ดังนี้

“To do this, we draw on the field of discourse analysis: first, because the various approaches within discourse analysis are suitable for the task of describing and analyzing text, and second, because discourse analysis is, in itself, multidisciplinary.”

(Davis & Brewer: 1997, 2)

นอกจากนั้น เขายังได้กล่าวถึงนิยามของข้อความอิเล็กทรอนิกส์ว่า เป็นลักษณะการใช้ภาษาที่เกิดจากการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันระหว่างสองฝ่าย ความสำคัญนั้นอยู่ที่แนวคิดของผู้สื่อสารที่แสดงออกทางภาษามากกว่าที่จะเป็นสื่อที่ใช้ในการสื่อสาร ดังนั้น การศึกษาข้อความอิเล็กทรอนิกส์จึงเน้นที่ตัวภาษามากกว่าตัวเครื่องมือ ในแง่ที่ภาษามีลักษณะเป็นถ้อยความ (Utterance) ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของภาษาพูดหรือภาษาเขียน การเขียนข้อความจะแทนเสียงของผู้พูดและระบบอิเล็กทรอนิกส์จะแทนการสื่อสารแบบตัวต่อตัว

ภาษาพูดกับภาษาเขียน (Spoken language vs. Written language)

ตามแนวคิดของ Bohm, D. (1999) อธิบายถึงการพูดคุยกันในห้องสนทนาว่า คนที่เข้ามาในห้องสนทนานั้น ต้องการ “แวะเข้ามาคุยกัน” โดยมีหัวข้อของการสนทนาต่างๆ ลักษณะภาษาที่ใช้จึงมีลักษณะเป็นภาษาพูดมากกว่าเป็นภาษาเขียน

ภาษาพูดกับภาษาเขียนคืออะไร?

นักภาษาศาสตร์ จำแนกภาษาระดับข้อความออกเป็นประเภทต่างๆ ตามแนวคิดของ Brown & Yule (1983) ทั้งสองได้จำแนกภาษาระดับข้อความออกตามเครื่องมือหรือสื่อที่ใช้ในการสื่อสาร เป็นภาษาพูดกับภาษาเขียน ภาษาพูด (Spoken language) หมายถึง การใช้ภาษาพูดเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร มีลักษณะของการเผชิญหน้ากัน (face-to-face communication) เช่น การประชุม การพูดคุย การสัมภาษณ์ การบรรยาย หรืออาจไม่เห็นหน้ากัน เช่น การพูดคุยกัน

ทางโทรศัพท์ นอกจากนั้น ยังอาจมีรูปแบบของการสื่อสารที่ไม่ใช้ถ้อยคำ หรืออวัจนภาษา (Non-verbal communication) เช่น สีหน้า ท่าทาง แววตา ร่วมอยู่ด้วย ส่วนภาษาเขียน หมายถึง การส่งข้อความหรือสารที่ใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร ผู้ส่งสารและผู้รับสารไม่มีโอกาสเห็นหน้ากัน และไม่มีรูปแบบของการสื่อสารแบบที่ไม่ใช้ถ้อยคำ กล่าวคือ ไม่มีสีหน้า แววตา ท่าทาง ปรากฏร่วมอยู่ในการใช้ภาษา

ลักษณะทางภาษาของภาษาพูดกับภาษาเขียนนั้นมีความแตกต่างกัน กล่าวโดยสรุปคือ ภาษาพูดจะมีบางข้อความที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ไม่สมบูรณ์ อาจมีบางส่วนขาดหายไป หรือมีการละปรากฏอยู่มาก แต่ภาษาเขียนจะมีโครงสร้างทางไวยากรณ์ของประโยคที่สมบูรณ์และค่อนข้างซับซ้อน ภาษาพูดจะมีลักษณะของการซ้ำคำมากกว่าภาษาเขียน และมีการเรียบเรียงประโยคอย่างไม่ต่อเนื่อง แต่ภาษาเขียนมีการเรียบเรียงประโยคและมีการเรียงลำดับความอย่างสมบูรณ์ นอกจากนั้น ภาษาเขียนมีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ ซึ่งภาษาพูดไม่มีการใช้เครื่องหมายดังกล่าว

ลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนา

การใช้ภาษาใน “ห้องสนทนา” จากข้อมูล พบว่า มีลักษณะของการใช้ภาษา ดังต่อไปนี้

1. การเปิดและปิดการสนทนา (Opening and Closing sequences)

ในการใช้ภาษาเพื่อการสนทนาทั้งแบบเผชิญหน้าและไม่เผชิญหน้ากันนั้น มีรูปแบบของการเปิดและปิดการสนทนา ซึ่งเป็นการเริ่มบทสนทนา ปรากฏในภาษาพูด เช่น การทักทาย การเรียกขาน ฯลฯ การใช้ภาษาในการเปิดและปิดการสนทนานั้น จะมีรูปแบบที่คล้ายคลึงหรือแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมของแต่ละสังคม (Levinson: 1983, 309)

ภาษาที่ใช้ในการคุยกันในห้องสนทนามีลักษณะของการเปิดและปิดการสนทนา ดังนี้

1.1 การเปิดบทสนทนา

1.1.1 การทักทาย

การเปิดบทสนทนาด้วยการทักทาย ใช้คำว่า “สวัสดี” เหมือนภาษาพูด แต่การพิมพ์ข้อมูลเลียนแบบการออกเสียงจริง ตัวอย่างเช่น

ก. คนที่ 1. หวัดดีคะ

- คนที่ 2. ดีคับ
- ข. คนที่ 1. สวัสดิ์จ้า นู๋ชิง เด็กป่าต่าย
- คนที่ 2. ค้าาาาาาาาาา
- ค. คนที่ 1. ดีคะ พี่เอชชชชช
- คนที่ 2. ดีจ้า

1.1.2 การเรียกขาน

การเปิดบทสนทนาของการพูดคุยในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต นอก จากจะเริ่มด้วยการทักทายดังในข้อ 1.1.1 แล้ว ลักษณะการใช้ภาษาอีกรูปแบบหนึ่งของการเปิดการสนทนา คือ การเรียกขาน (Summons) คู่กับการตอบรับ (Answers) เป็นการใช้ภาษาในการเปิดการสนทนาในกรณีที่คู่สนทนาต่างรู้จักซึ่งกันและกันแล้ว และเป็นลักษณะของการพูดแบบเผชิญหน้ากัน (Levinson: 1983, 309-310) ตัวอย่างเช่น

ก. คนที่ 1.	พี่ปอมๆๆๆๆๆๆ	- การเรียกขาน
คนที่ 2.	เออ ยู่แย้ว	- ตอบรับ
ข. คนที่ 1.	ป้าป๋วยอยู่ปะ	- การเรียกขาน
คนที่ 2.	อยู่จ้ะ	- ตอบรับ
ค. คนที่ 1.	เจ๊ใหญ่จ้า นู๋มาแย้ว	- การเรียกขาน
คนที่ 2.	หวัดดีนุ๋ อยากคุยนานๆ	- ทักทายและตอบรับ

1.2 การปิดการสนทนา (Closing sequences)

ในการสนทนาจริงนั้น เมื่อคู่สนทนาต้องการจบการสนทนา จะไม่จบลงด้วยการหยุดพูดในทันที แต่ต้องมีการใช้ถ้อยความที่นำไปสู่ของการจบบทสนทนา ซึ่งเป็นส่วนก่อนปิดการสนทนา (Pre-closing sequences) และถ้อยความที่แสดงการสิ้นสุดการสนทนาโดยสมบูรณ์ ซึ่งเป็นส่วนปิดการสนทนา (Closing sequences) ดังตัวอย่างในการคุยทางโทรศัพท์ ถ้อยความที่นำไปสู่การจบบทสนทนา เช่น “คุยนานแล้ว เดี่ยวไปทำกับข้าวก่อนนะ”, “โอเคนะ” “อย่าลืมการบ้าน

ละ” ซึ่งการใช้ภาษาลักษณะนี้ คู่สนทนาจะเข้าใจได้ว่า อีกฝ่ายหนึ่งต้องการนำไปสู่การจบการพูด
คุยกัน ส่วนถ้อยความที่แสดงการสิ้นสุดการสนทนา เช่น “ไปละ”, “หวัดดี” เป็นต้น

ในการใช้ภาษาในห้องสนทนา มีลักษณะของการปิดการสนทนาเหมือนกับการ
สนทนาจริง กล่าวคือ ประกอบส่วนสำคัญ 2 ส่วนคือ ส่วนก่อนปิดการสนทนา (Pre-closing) และ
ส่วนปิดการสนทนา (Closing) ส่วนก่อนปิดการสนทนา เป็นลักษณะภาษาที่แสดงให้เห็นว่า คู่
สนทนาหรือผู้ร่วมสนทนาในห้องสนทนา (ในกรณีที่ใช้โปรแกรม Pirch เพื่อคุยกันมากกว่าสองคน)
เริ่มจบการสนทนา สำหรับส่วนปิดการสนทนา เป็นลักษณะภาษาที่แสดงการจบการสนทนาโดย
สมบูรณ์ ตัวอย่างเช่น

ก. คนที่ 1.	เดี๋ยวไปทำแลบแล้ว	ส่วนก่อนปิดการสนทนา
คนที่ 2.	ไปทำงานก่อนนะครับ	ส่วนก่อนปิดการสนทนา
คนที่ 1.	แวนบบบบบบ	ส่วนปิดการสนทนา
ข. คนที่ 1	เพ่ปอม เค้าไปก่อนนะตัวเอง	ส่วนก่อนปิดการสนทนา
คนที่ 1	เพื่อนมาตามแย้ว	ส่วนก่อนปิดการสนทนา
คนที่ 1	บายนะคะ	ส่วนปิดการสนทนา
คนที่ 2	จ้านู๋	ส่วนปิดการสนทนา
ค. คนที่ 1	ไปดีกว่า เปื่อแล้ว	ส่วนก่อนปิดการสนทนา
	หุ่เมเทให้กับหน้าที้อย่างเดียวดีกว่า	ส่วนก่อนปิดการสนทนา
	ลาละชาวโลก	ส่วนก่อนปิดการสนทนา
	กลับแอนฟิลด์แล้ว	ส่วนก่อนปิดการสนทนา
	ลาละ	ส่วนปิดการสนทนา
คนที่ 2	ไปดีมาดีอะ	ส่วนปิดการสนทนา

2. การใช้ส่วนคั่นคำพูด

ชลธิชา บำรุงรักษ์ (2539) อธิบายส่วนคั่นคำพูด (Pre-fabricated filler) ว่าเป็นลักษณะ
ทางภาษาที่ผู้พูดใช้แทรกระหว่างคำ วลี หรือประโยค อาจเกิดจากการติดขัดทางด้านความคิดหรือ

ในการเลือกสรรถ้อยคำที่เหมาะสม หรืออาจเนื่องมาจากลักษณะการพูดเฉพาะบุคคล จึงทำให้เกิดการใช้ส่วนคั่นคำพูดในถ้อยคำที่เปล่งออกมา

การใช้ส่วนคันคำพูดที่พบในการใช้ภาษาในห้องสนทนา จากข้อมูลพบว่า มีการใช้ส่วนคันคำพูดต่างๆ เช่น ง่า/งะ, อืม, อือ, อืมฮืม, อ่อ, อ่า, อะนะ/อ่านะ, เอ , เดี เดี, อ้อ, ก้อ/กั, ก็เนี่ยะ, เนี่ย ตัวอย่างเช่น

- ก. คนที่ 1. โนพล้อมแพลัม
คนที่ 2 อะนะ เลียงเพื่อนวานะ
- ข. คนที่ 1. แล้วจะซื้อ ซีวีดี เรื่องไร
คนที่ 2 ก็ เรื่องแคสอะเวย์ มั่ง ก็...
- ค. คนที่ 1. ถ้าไม่ออก เราชวนเธอดูเลย
คนที่ 2 อืมม เราไม่เคยนัดเจอใคร เนีย เนียะนะ จิงจิง

3. การเปลี่ยนหัวข้อในการสนทนา

ในการพูดคุยกันในห้องสนทนา ผู้สนทนาแต่ละคนต้องการจะนำเรื่องราวต่างๆ มาพูดคุย แลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกันตลอดเวลา จึงทำให้มีการเปลี่ยนหัวข้อในการสนทนา (Topic Shift) มาก ลักษณะทางภาษาที่ใช้แสดงการเปลี่ยนหัวข้อในการสนทนาในห้องสนทนา ได้แก่ การเปลี่ยนหัวข้อด้วยการใช้ประโยคคำถาม, การเล่าความด้วยประโยคบอกเล่า, การใช้คำหรือเครื่องหมายแสดงอารมณ์ความรู้สึก เพื่อให้อีกฝ่ายสนใจ และการนำบทกวี เพลง หรือบทโฆษณา มาสร้างเป็นหัวข้อใหม่ในการสนทนา ตัวอย่างเช่น การสนทนาจากข้อความต่อไปนี้

- คนที่ 1 แพร่ว่าถ้ามีแฟนแพรก็คงขอนมให้อ่า

- คนที่ 2 จิงเหยาอ

୧୩୩

- คนที่ 1 แพร่ ตัวเตี้ยหรือ = เปลี่ยนหัวข้อด้วยประโยคคำถาม

- คนที่ 1 สูง 167 ซม. เตี้ยป่าว

- คนที่ 2 ม่ายเตี้ยเลยอ่า

คนที่ 1	เกณท์เหลี่ยหึงไทย	
คนที่ 2	คงประมาณนี้	
คนที่ 1	หน้า 55 แ้ว ไม่เคยหน้าเท่านี้เลยในชีวิต	= เปลี่ยนหัวข้อด้วยการเล่าความ
คนที่ 2	เหอๆๆๆ	
คนที่ 3	หุๆๆๆ 54 นะตัวเอง	
คนที่ 3	เนีย แม่จะให้ไปชมเมอคนเดียว	= เปลี่ยนหัวข้อด้วยการเล่าความ
คนที่ 3	เฮ้อ	
คนที่ 2	แล้วเราคิดไงละ	
คนที่ 1	ไม่ต้องเศร้าหรงก	
คนที่ 4	ดินะ คนอื่นไม่มีโอกาสหรงก	
	ฯลฯ	
คนที่ 1	"หยุดปิดกั้นตัวเองเถอะคนดี ชีวิตนี้อาจมอยู่ที่ฉัน"	= เปลี่ยนหัวข้อด้วยเพลง
คนที่ 4	ไร้สาระสาด เลยอะ	
คนที่ 4	ฟังไม่ขึ้นเลย ฮิฮิ	
คนที่ 2	เราจะเล่นหนังแล้วนะ	= เปลี่ยนหัวข้อด้วยการเล่าความ
คนที่ 3	ผีเหยอ	
คนที่ 2	าาา นี่	
คนที่ 1	:)	= เปลี่ยนหัวข้อด้วยการใช้สัญลักษณ์ เพื่อเรียกความสนใจ
คนที่ 2	อืมไร	
คนที่ 2	: P	
คนที่ 1	อยากอืม ทำมะ	

4. การแสดงความสุภาพในการสนทนา

เนื่องจากข้อกำหนดหนึ่งของห้องสนทนาในแต่ละเว็บไซต์ กำหนดเรื่องความสุภาพในการสนทนา กล่าวคือ ห้ามพิมพ์คำหยาบหรือคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพลงไปในข้อความ

หากปรากฏว่ามีคำดังกล่าวปรากฏในข้อความ ข้อความนั้นๆ จะไม่ได้รับการส่งออกไปยังหน้าจอของอีกฝ่ายหนึ่ง

ดังนั้น คู่สนทนาในห้องสนทนาต้องใช้ภาษาที่สุภาพ เมื่อต้องการเลี่ยงถ้อยคำต้องห้ามที่ถือว่าไม่สุภาพ จะมีวิธีการหลีกเลี่ยงต่างๆ ดังนี้

4.1 การเปลี่ยนการสะกดคำ

การเปลี่ยนวิธีการสะกดคำ เป็นอีกวิธีการหนึ่งในการแสดงความสุภาพเมื่อผู้ใช้ต้องการกล่าวถึงคำต้องห้ามในภาษาไทย เช่น เมื่อต้องการเรียกคู่สนทนาว่า “สัตว์” ซึ่งทางเว็บไซต์ไม่อนุญาตให้ใช้คำนี้ ผู้ใช้ภาษาจะเปลี่ยนการสะกดคำเป็น “สาต” โดยเมื่อปรากฏในบริบทแล้ว อีกฝ่ายหนึ่งจะสามารถเข้าใจความหมายได้

การเปลี่ยนการสะกดคำ เพื่อแสดงความสุภาพในการใช้ภาษาในห้องสนทนา

ได้แก่	พะ	แทน	วะ
	เพีย	แทน	เว้ย
	สาต	แทน	สัตว์
	ตุ	แทน	กู
	จัน(ไร)	แทน	จัญไร
	เสี่ย (ว)	แทน	เสียว
	จิบอ้าย	แทน	จิบหาย
	ว๊อย	แทน	ว๊วย
	หวะ	แทน	วะ
	แ่ง ...	แทน	แม่มึง
	อ่าเนี่ย	แทน	ไอ้ห่านี
	เวน	แทน	เวร

นอกจากเปลี่ยนการสะกดดังกล่าวข้างต้นแล้ว อาจสะกดด้วยภาษาอังกฤษแทนคำที่ไม่

สุภาพ เช่น	hia	แทน	เหี้ย
	jiao	แทน	เจียว

shiphayyy	แทน	ฉิบหาย
ku	แทน	กู

4.2 การละ

ผู้สนทนาจะเลี่ยงถ้อยคำที่ไม่สุภาพ โดยละบางส่วนของคำหรือละทั้งคำ และไม่พิมพ์คำนั้นลงไปข้อความ หรือพิมพ์เครื่องหมาย หรือ __ , ----- แทนคำที่ละไว้ ตัวอย่างเช่น

- ก. คนที่ 1 สมน้ำหน้า ไ... _ ้า เนีย
คนที่ 2 อ้าวว เอาบ้างดิ ไ...หาย
- ข. คนที่ 1 เห็นเงียบไป โกดเหยอ
คนที่ 2 ปาวโกด แต่กะล้งด้าาาา
คนที่ 1 ว่าร้าย
คนที่ 2 ____ นรก
- ค. -----จะเกิด ชิง-----เกิด

5. การแสดงอารมณ์ความรู้สึก

การใช้ภาษาในห้องสนทนามีลักษณะที่เป็นภาษาพูด เช่น มีโครงสร้างประโยคที่ไม่สมบูรณ์, มีการใช้ส่วนคั่นคำพูด ฯลฯ แต่เนื่องจากคู่สนทนาต่างไม่เห็นหน้าและไม่ได้ยินเสียงของกันและกัน จึงทำให้ไม่สามารถแสดงอารมณ์ความรู้สึกประกอบการพูด ด้วยสีหน้า แววตา ท่าทาง หรือน้ำเสียงได้ ทำให้มีการใช้ลักษณะเสริมพิเศษ (Paralanguage) ในการส่งข้อความ ซึ่งได้แก่ การใช้สัญลักษณ์แสดงอารมณ์ (Emoticons) การพิมพ์แบบพิเศษ เช่น การพิมพ์ถ้อยคำแบบเลียนเสียงพูด ดังต่อไปนี้

5.1 การใช้สัญลักษณ์อารมณ์

สัญลักษณ์ (Emoticons) หมายถึง รูปและสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้แสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้ส่งสารทางอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นการส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail) การตั้งกะทู้ในเว็บบอร์ด หรือการคุยกันในห้องสนทนา สัญลักษณ์ เปรียบได้กับการสื่อ

สารที่ไม่ใช่ถ้อยคำในภาษาพูด (December, J.: 1996) เป็นการพิมพ์สัญลักษณ์ เครื่องหมาย ตัวเลข ตัวอักษรต่างๆ จากแป้นพิมพ์ และผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต่างเข้าใจความหมายร่วมกัน เช่น :: -) หมายถึง การยิ้ม, ; -) หมายถึง ยิ้มให้พร้อมทั้งหลีวตา

สัญลักษณ์ที่พบในการใช้ภาษาในห้องสนทนา มีดังนี้

^ _ ^	หมายถึง	หน้าคนปกติ
@^_^@	หมายถึง	ยิ้มแบบร่าเริงมาก
: P	หมายถึง	แลบลิ้น
: - (	หมายถึง	เสียใจ
:- D	หมายถึง	หัวเราะมาก
:- O	หมายถึง	อ้าปาก สงสัย
:- X	หมายถึง	ปิดปาก ไม่พูด
:- @	หมายถึง	กรีดร้อง
: ' - (	หมายถึง	ร้องไห้
:- (	หมายถึง	ไม่ยิ้ม ผิดหวัง
: ' -)	หมายถึง	ดีใจ ปลื้มใจจนน้ำตาไหล
: - <	หมายถึง	รู้สึกไม่ดี ไม่ชอบ
: - I	หมายถึง	รู้สึกเฉยๆ
55555	หมายถึง	หัวเราะดัง
ZZZZZ	หมายถึง	หลับ
!!!!!!	หมายถึง	ตกใจมาก
.....	หมายถึง	คู่สนทนาหยุดการสนทนา
.	หมายถึง	จบประโยค

5.2 การพิมพ์แบบพิเศษ

การพิมพ์พิเศษ หมายถึง ลักษณะของการพิมพ์ข้อความด้วยต่างไปจากการพิมพ์คำหรือข้อความปกติ เป็นการพิมพ์ที่ไม่ถูกต้องตามหลักของการสะกดคำ เช่น คำว่า ชอบ อาจพิมพ์เป็น ชอบบบบบบบบบ โดยพิมพ์ให้มี “บ” มากกว่า 1 ตัว

การพิมพ์แบบพิเศษดังกล่าว พบมากในการใช้ภาษาในห้องสนทนา เป็นการแสดงปริมาณทั้งทางด้านอารมณ์และความรู้สึกของผู้สนทนา เช่น ดีใจมาก เสียใจมาก หรือแสดงปริมาณของเสียง เช่น การเรียก หรือเป็นการเน้นข้อความ

การพิมพ์แบบพิเศษ มี 3 ลักษณะคือ การพิมพ์ซ้ำ และการพิมพ์คำแบบเลียนเสียงพูดไม่ชัด และการเว้นระยะห่างของตัวอักษร ดังนี้

5.2.1 การพิมพ์ซ้ำ เช่น

- ก. คิดถึงมากกกกกก แสดงความรู้สึก
- ข. อ่าาาาาา แสดงว่าผู้คุยกำลังคิดและใช้เวลานาน
- ค. สูงงงงงง แสดงปริมาณ
- ง. พี่ปอมมมมมม แสดงปริมาณของเสียง (เรียกเสียงดัง)

5.2.2 การพิมพ์คำแบบเลียนเสียงพูดไม่ชัด เช่น

ก. เหยอ	แทน	เหวอ/หรือ
ข. แี้ยว	แทน	แล้ว
ค. เยี้ยว	แทน	เร็ว
ง. เตี้ยว	แทน	เดียว

5.2.3 การเว้นระยะห่างของตัวอักษร

ในภาษาไทย ไม่มีการพิมพ์ตัวอักษรด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ และในขณะที่พิมพ์ข้อความสนทนาในห้องสนทนา ไม่สามารถใช้การขีดเส้นใต้ข้อความได้ผู้สนทนาในห้องสนทนาจึงเว้นระยะห่างของตัวอักษรแต่ละตัวในข้อความ เพื่อแสดงความรู้สึกต่อเรื่องที่พูดนั้นว่าเป็นเรื่องสำคัญ เช่น

- ก. ข อ ข อ บ ค ุ ณ ม า ไ ว ณ ที่ นี ดั ว ย
- ข. โ ช ค ดี น ะ

6. การใช้ตัวย่อ

ตัวย่อ (Abbreviation) เป็นลักษณะทางภาษาที่เกิดจากการย่อคำหรือวลี โดยยังคงความหมายของคำหรือความที่ย่อมา เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนา ต้องการความเร็วในการพิมพ์ข้อความ จึงจำเป็นต้องใช้ตัวย่อมาก เพื่อประหยัดเวลาในการพิมพ์ และแทนข้อความที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเข้าใจร่วมกัน

ตัวย่อที่ใช้ในห้องสนทนา ได้แก่

รร.	หมายถึง	โรงเรียน
นศ.	หมายถึง	นักศึกษา
นร.	หมายถึง	นักเรียน
ตอ.	หมายถึง	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา
กทม.	หมายถึง	กรุงเทพมหานคร
มธ.	หมายถึง	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
BTW	หมายถึง	by the way
CWYL	หมายถึง	Chat with you later
CU	หมายถึง	See you
FYI	หมายถึง	For your information
HHOK	หมายถึง	Ha ha only kidding
IMHO	หมายถึง	In my humble opinion
IOW	หมายถึง	In other words
LOL	หมายถึง	Laughing out loud
R	หมายถึง	are
TTFN	หมายถึง	ta ta for now
TTYL	หมายถึง	Talk to you later
U	หมายถึง	You

สรุป

นักภาษาศาสตร์เห็นว่า ภาษาที่ใช้ในห้องสนทนานั้น มีลักษณะทางภาษาเป็นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน (Davis & Brewer: 1997) ซึ่งเมื่อพิจารณาตามแนวคิดของ Brown & Yule (1983) จะเห็นว่า ภาษาในห้องสนทนามีลักษณะที่ต่างจากลักษณะที่ Brown & Yule กล่าวไว้ในบางประเด็น เช่น ภาษาพูดไม่มีการใช้เครื่องหมาย แต่ใช้สีหน้า ท่าทาง ที่เรียกว่า อวัจนภาษา หรือการสื่อสารแบบไม่ใช้ถ้อยคำเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึก แต่ในการใช้ภาษาในห้องสนทนามีการใช้สัญลักษณ์ และเครื่องหมายต่างๆ ตลอดจนการพิมพ์พิเศษ เพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึก ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

ผู้เขียนเห็นว่า การใช้ภาษาในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตนั้น เป็นลักษณะการใช้ภาษาที่น่าสนใจ เพราะเป็นลักษณะรวมของทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน กล่าวคือ ถ้อยความที่ใช้มีลักษณะทางภาษาเป็นภาษาพูด แต่ส่งสารผ่านทางหน้าจอคอมพิวเตอร์เป็นตัวเขียน (ตัวอักษร) ด้วยการพิมพ์ถ้อยความนั้นๆ ซึ่งเป็นลักษณะของภาษาเขียน อย่างไรก็ตาม สำหรับในห้องสนทนานั้น ลักษณะการใช้ภาษาจะมีลักษณะของภาษาพูดมากกว่า การพิมพ์ข้อความนั้นไม่มีผลต่อการใช้ภาษาแต่อย่างใด

เอกสารอ้างอิง

ชลธิชา บำรุงรักษ์. การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความประเภทต่างๆ เอกสารอัดสำเนาภาษาไทย. 2539.

References

Baym, Nancy K. "The Emergence of Community in Computer-Mediated Communication." In *Cybersociety: Computer-Mediated Communication and Community*, edited by Steven G. Jones, 138-63. Thousand Oaks, CA:Sage. 1995.

- Bohm, D. *Discourse Analysis in Chatroom and Discussion Group Enviroments*. Downloaded paper from www.angelfire.com. 1999.
- Brown. G. & Yule, G. *Discourse Analysis*. Cambridge: Cambridge University Press. 1983.
- Collot, M. & Belmore, N. "Electronic Language: A new Variety of English." In *English Language Corpora: Design, Analysis and Exploitation*, edited by Jan Aarts and Willem Meijs, 10. Papers from the Thirteenth International Conference on English Language Research on Computerized Corpora, Nijmegen 1992. Amsterdam and Atlanta, GA: Rodopi. 1993.
- Davis, B.H. & Brewer, J.P. *Electronic Discourse: Linguistic Individuals in Virtual Space*. Albany: State University of New York Press. 1997.
- December, J. "Units of Analysis for Internet Communication". *Journal of Communication*. 46:1, 14-38. 1996
- Eldred, J.C, & Hawisher, G. "Researching Electronic Networks." *Written Communication* 12: 330-59. 1995.
- Ferrara K., Brunner, H. & Whittemore, G. " Interactive Written Discourse as an Emergent Register." *Written Communciation* 8: 8-34. 1991.
- Harrison, T. & Stephen, T. "Computer Networking, Communication, and Scholarship." In *Computer Networking and Scholarly Communication in the Twenty First-Century University*, edited by Teresa M. Harrison and Timothy Stephen, 3-36. Albany: State University of New York Press. 1996.
- Kaye, A. ed. *Collaborative Learning Through Computer Conferencing: The Najaden Papers*. Series F: Computer and Systems Sciences, 90. Berlin: Springer-Verlag. 1992.
- Levinson, S. *Pragmatics*. Cambridge: Cambridge University Press. 1983.